

4. MAI
medlemsblad
for NKS
desember 1974.

KOMMUNEVALGET

KUL

HOMOFILIDEBATT

KOMMUNE VALGET

Artiklene nedenfor er forberedelsesmateriale til det smålagsmøtet om kommunevalget som er satt opp på høstplanen. Som tilleggsmateriale anbefaler vi artikler i LF, Lenin om valgtaktikk og Røde Fane om SV.

Diskusjonene i laga bør ta for seg de fire hovedpunktene i partikonferansens vedtak om valget, som er gjengitt nedenfor. I tillegg er det nødvendig å legge spesiell vekt på å diskutere MKS' rolle i valgkampen. Vi har altså ikke satt opp konkrete spørsmål til lagsdiskusjonene, men overlater til lagsstyrene sjølstendig å forme spørsmåla ut fra hvert enkelt lags behov.

Vi minner dessuten om de to artiklene om valget som stod i forrige nummer av bladet.

Red.

Klassekampen nr. 43 - 74 offentliggjorde partiets landsmøtevedtak om kommune- og fylkestingsvalgene i 1975. Konferansen sluttet seg enstemmig til de hovedlinjene som sentralkommiteen la fram.

HOVEDPUNKTENE I VEDTAKET ER:

- 1) AKP(m-l) vil delta i både kommune- og fylkestingsvalgene i -75.
- 2) Rød Valgallianse vil bli benyttet som listenavn, og partiløse, revolusjonære sosialister vil bli invitert til å delta i dette arbeidet på like vilkår.
- 3) AKP(m-l) vil gå inn for en valgplattform som forener en klar tale om revolusjonen og sosialismen med en konsekvent klassekamp-politikk i alle viktige dagskrav og en internasjonal politikk rettet mot begge de imperialistiske supermaktene, og all annen imperialisme.

4) AKP(m-l) vil ikke rette noen henvendelse til SV sentralt om samarbeid i valget og heller ikke oppfordre arbeidsfolk til å stemme på SV på plasser der RV ikke stiller liste. Det samme gjelder andre rikspolitiske lister. Med unntak av plasser der det eksisterer lokale klassekampalternativer utenom rikspartiene vil parolen, her som ved tidligere valg, bli boykott.

Artikelen nedenfor vil drøfte valgkampens politiske innretning, en del programspørsmål, omfanget av likestilling og politikken vis à vis SV.

Til slutt litt om NKS og valget. Hvilke krav vil valgkampen stille til oss?

ENHET MED SV?

I forbindelse med forrige valg rettet både AKP(m-l) og seinere Rød Valgallianse flere henvendelser til partene i SV om en enhetlig listestilling på klassekampens grunn. Det første spørsmålet vi nå bør stille er om dette var en riktig taktikk fra vår side?

Etter min oppfatning var den det av flere grunner. Først av alt: Etter den seierrike kampen mot EEC var det både blant venstreorienterte arbeidere og i andre lag av folket et sterkt ønske om enhet også i stortingsvalget. Dette ønsket var basert på EEC-kampens klassekamperfaring og bygde ikke først og fremst på parlamentariske illusjoner. For AKP(m-l) er enhet på klassekampens grunn er strategisk linje, og det var derfor vår plikt å tilby enhet på venstresida på et riktig klassekampprogram. Vi bør imidlertid huske på at selv om SV-partiene hadde gått med på enhetsdrøftinger, ville det stått betydelige politiske problemer igjen å løse.

Det andre aspektet ved fjorårets valg var at SV var fullstendig nyetablert, alliansen framstilte seg som en naturlig fortsettelse av fronten mot EEC og hadde ennå ikke noen egen politisk praksis som kunne avkrefte dette. For AKP(m-l) ville det da vært en frasepolitikk å avvise enhetsproblematikken under henvisning til at SV nok kom til å gjøre en del opportunistiske feil.

Hvordan er så situasjonen foran det kommende valget? Etter min oppfatning er den på mange måter ganske forskjellig. Fortsatt er det partiets oppfatning at vi også i valg er villige til å samarbeide med andre partier og grupper på et klart klassekampprogram. Dette er

forsåvidt noe av utgangspunktet for Rød Valgallianse. Men overfor SV står vi på ingen måte i den samme situasjonen som våren og sommeren 1973. Foran det kommende valget vil SV ha blitt slått sammen til ett, revisjonistisk parti. Dets strategi vil i praksis bygge på den fredslike og parlamentariske "veien til sosialismen". Partiet vil - slik det ser ut til idag - være knyttet til den ene av de to imperialistiske supermaktene, Sovjetunionen.

Og i norsk politikk vil det fortsette SV's støttopolitikk til DNA's regjering. Ingenting tyder på at den raske høyreutviklinga til SV som vi fikk se etter stortingsvalget vil stoppe opp.

Kort sagt: SV er ikke et parti som virkelig står på klassekampens grunn, noe vi i sak etter sak kan oppsummere. Enhver som vil har idag mulighetene til å se de avgjørende forskjellene i SV's og AKP(m-l)s politiske linje.

I tillegg til dette vil jeg legge vekt på at det idag ikke er noen tilsvarende massebevegelse rundt enhetsspørsmålet som det var under og etter EEC-kampens avslutning.

Betyr så dette at vi ikke bør tenke mer på enhetsspørsmålet? Nei, jeg tror nettopp det vil ha betydning at vi aktivt forklarer folk på venstresida hvorfor vi idag ikke kan akseptere noen omfattende allianse i valg med et parti som mer og mer ser ut til å ville gå sosialimperialismens ærend.

På den måten vil vi kunne øke forståelsen for at enhet på venstresida må ha som formål å øke arbeiderbevegelsens samlede kampkraft, og at det er SV's egen høyreutvikling som har gjort et slikt samarbeide umulig.

Valgkampens innretning

Hven ønsker vi å henvende oss til, overbevise i den kommende valgkampen? Ut fra en analyse av hovedmotsigelsen i Norge er det selvsagt et utgangspunkt at hele det arbeidende folket har interesse av den sosialistiske revolusjonen. Men dette er ikke noen tilstrekkelig analyse. For i praksis er vi nødt til å konsentrere vår propaganda og agitasjon om visse grupper. Vi har ingen mulighet til å nå fram til hver dør, snakke med hver familie. Tvert om, flertallet av det

arbeidende folket har vi utelukkende anledning til å nå gjennom radio og TV (dersom vi ikke blir boykottet av NRK) og kanskje visse masseutdelinger av aviser eller brosjyrer. Dette aktualiserer at vi stiller spørsmålet: for hvem?

Etter min oppfatning må grunnlaget for hele valgkampen være at vi ser den i sammenheng med vår øvrige politiske virksomhet, både hvor vi har vår styrke og hvor vi ønsker å utbygge den revolusjonære bevegelsen. Først av alt må vi da ta sikte på å nå fram til arbeiderklassen, kanskje spesielt de fagorganiserte i storindustrien.

Svært viktig er også ungdommen. For det første er det idag en sterk progressiv bevegelse i store deler av de norske ungdomsmassene. Å vinne disse for den sosialistiske revolusjonen er ofte langt lettere enn hos kvinner og menn som i årtier er forgiftet av sosialdemokratisk tankegods. Men i tillegg må vi se i øynene at ml-bevegelsen idag står langt sterkere i aldersgruppene under 30 enn over. Tar vi den samlede ml-bevegelsen med i betraktning, vil vi ha organisert virksomhet på de aller fleste universiteter og høyere skoler, vi spiller en ledende rolle i de fleste av ungdommens masseorganisasjoner, står sterkt i den nye og ungdomsdominerte kvinnebevegelsen og har utviklet et vist massearbeid blant lærlinger og yngre arbeidere. Her kan vi raskt oppnå resultater i vårt arbeid. Vi må aktivt utnytte vår relative styrke i ungdomsmiljøene, bl.a. for å vinne mange av de som ved stortingsvalget stemte SV.

Betyr så dette at andre grupper ikke vil bety noe? En trenger bare se på næringsstrukturen for å slå fast at f.eks. bøndene vil spille en viktig rolle i mange distrikter, at visse strøk er preget av funksjonærer og intellektuelle osv. Min mening er bare å oppfordre til å ha en realistisk holdning til hva vi kan makte i en valgkamp. Og da nytter det ikke å ville nå ut til samtlige norske småbrukere og fiskere dersom vi i stor grad mangler en effektiv valgorganisasjon i svært mange distrikter av denne typen. Ser vi på landet under ett mener jeg derfor arbeiderklassen og ungdommen bør være stikkordene i vår prioritering. Dette kartet får heller justeres kraftig med terrenget i de kommunene der dette påviselig er både ønskelig og mulig.

Masseutdeling eller...

Men diskusjonen om hvem vi skal nå i valgkampen bør også gå lengre enn dette. Som et utgangspunkt vil jeg hevde følgende: De viktigste gruppene vi skal nå gjennom valgkampen er de mange progressive som

dels sympatiserer med SV, dels "står mellom oss og SV", kort sagt folk som stort sett vil definere seg sjøl som anti-imperialister og sosialister. Som en konsekvens av dette vil jeg hevde at vi i valgkampen bør legge hovedvekten på "munn til munn"-metoden framfor masseutdeling av materiell, dvs. på bevisst oppsøking av folk vi veit er progressive, på lokale møter/husmøter. I vårt skriftlige valgmateriell bør vi derfor ikke bare lansere knapt agitatorisk stoff, men også satse på propaganda, dvs. artikler som mer utførlig forklarer og argumenterer, bl.a. om motsigelsen mellom vår og SV's politiske linje. Som et høyst nødvendig supplement til dette bør vi en eller et par ganger forsøke å nå alle i distriktet vi dekker med agitatorisk opplysningsmateriell.

Jeg tror en slik "personlig mobilisering" er å foretrekke som valgkampens hovedform. Fra 1.mai-arbeidet har vi god og suksessfull erfaring nettopp med denne mobiliseringsformen. Vi kan bygge på slike kontakter, og på den måten få et langt mer aktivt forhold til "omlandet" rundt oss. Erfaringa fra siste valg viste også at folk som vi sjøl rekna som sikre sympatisører stemte SV, bl.a. fordi vi i valgkampen glemte å ta vare på deres behov for argumentasjon til fordel for å nå litt ut til alle. Ved denne formen for valgkamp er det også lettere å få strategiske resultater - flere medlemmer, nye KK-abbonenter osv.

Hvor mange steder

Ved stortingsvalget i 1973 deltok vi med lister i alle fylker. På tross av at partiet er kraftig utbygd siden den tid, vil vi i det kommende valget måtte basere oss på en langt mer beskjeden listestilling. Arsaken til dette er først og fremst at lister i kommune- og fylkestingsvalg forutsetter langt mer mannskap enn stortingsvalget, noe som bl.a. gjør hensynet til sikkerheten til et stort problem.

I stortingsvalget klarte vi oss stort sett med en 10-20 navn på hver liste. Tilsammen ble vel omlag 250 folk offentliggjort. I kommunevalgene må vi stille halvparten av antallet kommunestyrerepresentanter på lista. Selv i middels store og små kommuner vil dette bety en 15/20 personer. I fylkestingsvalget vil vi måtte stille like mange på lista som antallet representanter i fylkestinget, dvs. 30-90 folk alt etter fylkets størrelse. Selv om vi i stor grad kan bruke de samme navnene i de to valgene, er det åpenbart at en ikke skal opp i mer enn 20-25 kommuner (av de større) og omlag halvparten av fylkene

för det blir snakk om å stille opp mot 1000 navn! I mange kommuner og fylker der vi bare har partilag på noen få større steder gjør dette sikkerheten til et meget alvorlig spørsmål.

Det er viktig at vi allerede nå blir enige om å si nei til en stortilt offentliggjøring av partiets medlemmer for å kunne stille liste for enhver pris. Vi må ta hensyn til det strategiske behovet for at en del medlemmer fortsatt skal være ukjente for overvåkingspolitiet, bl.a. av hensynet til mulighetene for fortsatt arbeid under illegale forhold der kjente kamerater utsettes for arestasjoner.

I tillegg kommer det faktum at vi i det store flertallet av Norges kommuner uansett godt arbeid med Rød Valgallianse ikke vil ha noen mulighet til å stille selv om vi offentliggjør hvert eneste medlem.

Alt nå må vi derfor kunne kombinere aktivt arbeid for å vinne sympatisører for RV med en realistisk forståelse av de muligheter vi har og vilke mål vi har mulighet for å nå. Vi bør åpent kunne si at valgdeltakelsen i 1975 blir begrenset av flere forhold, at partiet er ungt og lite, at vi av politiske grunner ikke ønsker å ofre alle krefter bare for å kunne stille og at vi heller ikke ønsker å overlate hele partiets medlemskartotek til arkivmappene på Victoria Terrasse.

BOYKOTT

Ut fra dette kan vi oppsummere enda en konklusjon: Også i det kommende valget må spørsmålet om valgboykott bringes inn. Enkelte steder vil det bli stilt både fylkestingsliste og kommuneliste. Her er ikke problemet til stede. Andre steder vil ha fylkestingsliste eller kommuneliste, dvs. at en bare direkte deltar i ett av de to valgene. Det vil også finnes plasser der vi ikke er i stand til å stille noen liste overhodet. Hvilken politikk skal vi da føre?

Vi er alle i utgangspunktet enige om at partier som SP, Venstre eller DNA e.l. er ute av frågan. Den hvordan stiller saken seg med SV? Noen vil kanskje si: "riktignok er ledelsen i Oslo opportunistisk, men på vårt sted stiller de progressive folk på toppen av lista, bør vi ikke da støtte dem?"

La oss se på hvilke saker en slik stemmegivning vil tjene. Først av alt - den vil uansett hvilke folk SV stiller lokalt bli telt med på landsbasis, objektivt være en støtte til SV og regnet med som en del av SV's rikspolitiske resultat. Desto flere stemmer våre sympatisører gir Gustavsen & co, desto sterkere vil SV-toppen bli fram-

stilt og føle seg. Er dette gunstig? Etter min mening vil dette bidra til en utbygging av det partiet som ser ut til å kunne bli den moderne revisjonismens og sosialimperialismens viktigste redskap i Norge. Det vil konsolidere det nåværende lederskiktet rundt Gustavsen, Furre og Larsen. Tjener dette kampen for sosialismen i Norge? Jeg tror vi uten å forfalle til sekterisme kan svare et definitivt nei. Vår vilje til enhet med SV og dets ledelse i bestemte klassekampsspørsmål bør ikke forveksles med noen plikt til å støtte den sosialborgerlige hovedlinja denne partikoalisjonen nå har staket ut.

Men la oss for eksemplets skyld gå med på å se denne saka reint lokalt, fra et kommunsynspunkt. Her bør vi ha en ting klart: SF og NLP er ingen lam i kommunepolitikken. De har i årevis hatt muligheter til å vise ansikt. Mitt inntrykk er at det ikke er spesielt progressivt. Tvert om, svært mange steder er erfaringa at disse kommunistyrerepresentantene stort sett blir slukt av systemet, de hestehandler om rådmannsstillinger og komiteverv, de aksepterer å bli støtteparti til DNA, de respekterer "hemmelige forhandlinger" selv om dette rammer arbeidsfolk (f.eks. nedleggelsen av Vestfod Cellulose i Nedre Eiker). I Oslo sitter SF i lønnsutvalget, og stemte mot Holmenkollbetjeningens krav siste vinter. Mye av dette er idag lite kjent, men det vil komme fram i lyset. Og selv om det dreier seg om kamerater i SV som er hederlige klassekjempere, hva bør telle mest? Er deres lokale plass i kommunestyret av større betydning enn de negative følgene en rikspolitisk støtte til SV har? Etter min mening nei.

Uansett: Valgboykott vil for en del kamerater bli løsninga. Men vilken form skal denne "negative" valgkampen få? Her bør vi bl.a. ta hensyn til at dette vil dreie seg om steder der vi organisatorisk står svakt. Etter min oppfatning tilsier dette at vi ikke har noen anledning til å slå på den største stortromma. Jeg skulle tro følgende form ville passe: En masseutdeling som forteller om AKPs og RVs politikk, som forklarer hvorfor vi ikke kan stille liste lokalt og som gir argumenter for hvorfor vi ikke oppfordrer folk til å stemme SV. Målet må bl.a. være å kunne forklare progressive i SV vårt standpunkt, og bl.a. få fram hvorfor vår innstilling ikke innebærer noen omvurdering av viljen til enhet i politiske saker der vi ennå har en felles oppfatning.

Forts. s. 13

KUL

Denne artikkelen sendes ut til medlemmer av NKS og AKP for å streke opp noen viktige synspunkter på KUL ("Kommunistisk Universitetslag"). Årsaken til dette er at lagene og medlemmene må kvesse våpnene mot denne gruppa. Vi veit at det særleg er på de høgere lærestedene at det fins et sosialt grunnlag der "Venstre"-opportunistiske grupper kan slå rot. I Norge fins det lite av slikt i øyeblikket. Men vi veit fra land på kontinentet (Danmark, Vest-Tyskland bl.a.) at slike grupperinger har spilt en fæl og skadelig rolle i studentbevegelsen, som i noen fall er blitt splitta opp i et utall smågrupper. Dette skal vi unngå her, kamerater! Derfor må vi ta kampen alvorlig og grundig mot grupperinger av typen KUL.

I dag består KUL (antageligvis) av 40-50 medlemmer. Defins nesten bare på Universitetet i Oslo (filosofi, historie, norsk, psykologi, sos.øk, musikk, litt.vit.)- forøvrig har de ca 1 fyr på Landbruks-høyskolen, kanskje et par i Tromsø. Hovedpersoner i denne gruppa er Harald Berntsen og Jörgen Sandemose.

KUL ble danna våren 1973. De har fått noen få medlemmer fra oss (3 som gikk ut på sos.øk.)- det fins også noen KUL-medlemmer som tidligere har vært medlem av SUF. Men stort sett har KUL-medlemmene stått fjernt fra den kommunistiske bevegelsen. Mange av medlemmene er "gamle" studenter, som begynte på Universitetet rundt midten av 60-åra, og er prega av de sære ikeene som en del studenter fikk i "studentopprørets" tid. En del av medlemmene er tidligere frustrerte SF-ere- sannsynligvis kommer KULtil å hente medlemmer fra SV i framtida, om de blir større.

Vi har ikke helt sikre opplysninger om klassebakgrunnen deres. De aller fleste politiske bevegelser på de høgere lærestedene vil ha en hovedsakelig småborgerlig rekruttering. Men KUL ser ut til å skille seg ut ved at svært mange kommer fra storborgerlige og akademiske skikt!

Det fins oppfatninger om KUL som "forvilllete kommunister", som om de er "teoretisk skolerte", men "gjør mye galt i praksis". Vi må slå fast: En god del av KUL-erne er bokdyrkere. Men dette betyr slett ikke at de er skolerte i den marxist-leninistiske teorien. Tvert imot er de i hovedsak skoert i forskjellige borgerlige og marxologiske teoretikere, og dette bruker de som en plattform for å angripe marxismen-leninismen.

De har vedtatt at de ikke vil stille seg på Mao Tse-Tungs tenkning. De angriper åpent Stalin og Engels. Særleg går dette angrepet på spørsmålet om naturdialektikk. I realiteten vil dette si at de går i mot dialektikkens allmengyldighet, et av hovedprinsippene i den dialektiske materialismen. Derfor bryter de ikke bare med Stalin og Engels, men også med Marx, Lenin og Mao.

KULs teoretiske grunnlag ligger innafor strømnings som startet med Trotski og Lukacs. Dtte er en anti-kommunistisk tradisjon, som i dag representeres særleg av forskjellige trotskister og borgerlige marxologer på kontinentet (Mandel, Altvater o.a.)

Med dette grunnlaget får KULto særlege viktige kjennetegn: Sekterisme i politikken og subjektivism i analysene. Sekterismen slår ut i å splitte massekampene, bekjempe viktige fronter, ta avstand fra viktige kampkrav bl.a. Subjektivismen slår ut i fullstendig

mangel på konkrete analyser og i dogmatisk anvendelse av "formler" og "prinsipper".

At KUL står nær trotskismen, ble illustrert i praksis i høst i forbindelse med DNS-valget, der KUL og 4. internasjonale-gruppa falt ned på identiske linjer. ("sjølbestemt abort er et perifer krav", "Rød Frønt har reaksjonære paroler som støtte til småbøndenes kamper, støtte til nasjonal sjölbergning og sjölråderett", "fram for en brei "sosialistisk" front med allmenne paroler uten å ta stilling til dagskampen".)

KULs virksomhet består for en stor del i å sende ut aviser og med propaganda omkring forskjellige spørsmål. I en rekke avgjørende saker tjener denne propagandaen til å svekke klassekampen.

a) Imperialismen. KUL holder møter om "imperialismens progressive karakter" - som de begrunner med at "imperialismen utvikler produktivkreftene" og er "siste stadium før sosialismen". Hva som er "progressivt" med USA-imperialismen i Indokina, med EECs grep om Afrika og supermaktenes oppdeling av Midt-Osten har de ikke sagt noe om. Denne propagandaen som tegner imperialismen i et lyserødt skjær, tjener til å svekke den anti-imperialistiske bevisstheten hos de progressive. - Til nå har de heller ikke ytret et kritisk ord om sosialimperialismen.

b) Nasjonal sjölråderett, nasjonal sjölbergning. I følge KUL er dette "reaksjonære paroler". Vi kan vente at om EEC-spørsmålet dukker opp på nytt, vil KULs rolle være å tjene EEC-forkjemperne.

c) Klasseanalysen. Iflg. KUL er småborgerlige skikt (sjarkfiskere, småbønder, halvproletarer) en del av "herskerklassen"(!), og deres kamp er reaksjonær. Denne propagandaen er åpenlys støtte til statens og monopolkapitalens avfolgings- og strukturrasjonaliseringspolitikk, og støtter Håkon Lies og likesinnet forsøk på å splitte arbeiderklassen fra sine strategiske allierte.

KULs propaganda om klasseanalyse sprer samtidig to løgner om vår klasseanalyse. Den første er at vi mener at folket består av alle utenom monopolborgerskapet - dvs. at både stor- og mellomborgere tilhører "folket". Den andre er at vi mener at arbeiderklassens allierte (halvproletarer, småborgerlige skikt, intellektuelle osv.) er "likå" revolusjonære som arbeiderklassen. Vær oppmerksom på disse to løgnene!

d) Fagforeningspolitikken. Her mener KUL at fagbevegelsen, fra topp til bunn, er en "del av statsapparatet". Derfor skal paroler om å styrke fagbevegelseskraft og å gjøre LO til en kamporganisasjon være utopiske. En skulle tro at KUL følgerlig ville propagandere at folk skal gå ut av fagforeningene - men nei, en skal stå i fagforeningene for å "propagandere sosialismen", men ikke for å gjøre dem til kamporganisasjoner! Denne propagandaen svekker det arbeidet som gjøres for å gjenreise kamplinja i fagforeningene.

Noen tror kanskje at KUL tilhører venstresida og er en del av den progressive bevegelsen i Norge. Men dette er feil, I viktige dagskampsaker har de tjent reaksjonen ved å gå imot den progressive bevegelsen, eller ved å prøve å splitte den, eller ved å stille seg likegyldige til den.

a) Momskampen. Høsten 73 var det igang en svær kamp mot momsen, der de progressive i fagbevegelsen og ved de høyere lærestedene utgjorde den viktigste krafta. Mens det sto på, as KUL at de støttet kampen (sjöl om et av medlemmene deres var streikebryter på sos.øk.) Etterpå har de "oppsummert" det og gjort "sjölkritikk". Nå sier de at momskampen styrket staten! I framtida kan vi altså vente at KUL blir vår fiende når momskampene reiser seg på ny.

b) Streikekampene. Våren 73 (Holmenkollbanen) og høsten 73 (kjöttarbeiderne, heismontörene, telefonmontörene) har det vært viktige

streiker, der de progressive studentene i Oslo har gjort en stor innsats i streikestøttearbeidet. AKP og NKS har gått i spissen for dette arbeidet. Men det har også vært noen feil hos oss, en del steder har vi nølt alt for lenge med å sette arbeidet igang, noen ganger har vi fomlet med parolene og ikke sett med det samme hva som er riktige og hva som er feilaktige paroler for streikestøttearbeidet.

KUL har noen steder vært aktive i streikestøttearbeidet, samlet inn penger, lagt fram resolusjoner osv. Men dette har vært led-saget av et kollossalt sjølskryt. De har utgitt en serie løpesedler der de forsøker å framstille sin- i virkeligheten - beskjedne innsats som ledende. Dette er töv. Sjøl om KUL noen steder har vært først ute med initiativer i streikestøttearbeidet, er det overalt ml-erne som har utgjort hovedkrafta i arbeidet.

Mer alvorlig enn sjølskrytet til KUL er splittellesvirksomheten. Den har foregått langs to linjer. For det første har de overalt krevd at sine angivelig framskredne paroler skal vedtas av streike-støttekomiteene. De har ikke tatt utgangspunkt i massenes nivå, men i sine egne hoder. Dette har ført til at de har stilt paroler - ikke for å samle alle som vil støtte streikene, men for å propa-gandere sine særstandprnker (som ofte er jammerlig forvirrete). For det andre har de trodd at en støttekomite skal være en streikelederkomite. Derfor har de krevd paroler av typen "kjøtt-arbeiderne må nå gå til ulovlig streik". På denne måten har virk-somheten bidratt både til å splitte de som støtter streiken, og til å bryte opp enheten blant de streikende sjøl.- KULs sære standpunkter har ført til at PR-medlemmene i streikekomiteene i flere tilfelle har latt være å lese opp uttalelser på streikemøter, for at ikke de tilbakeiligende skal bli forvirret.

Både i vår og i høst har KUL trukket seg fra de sentrale streikestøttekomiteene på Universitetet i Oslo, når parolene deres er blitt nedstemt; Enda verre: Da den sentrale streikestøtte-komiteen arrangerte aksjonsdag 30/10 i samarbeid med Rød Front, propaganderte KUL mot streikestøttet, fordi det var i samarran-gement med den reaksjonære (! - se nedenfor) Rød-Fronten.

c) Abortkampen. Her har KUL stilt seg likegyldige- enkelte medlemmer av KUL har visstnok sagt at "sjølbestemt er ugjennom-førlig". Ingen oppfordringer om å delta i aborstdemonstrasjonen.

d) Rød Front. Nå foregår det en innbitt kamp i Studentersam-funnet i Oslo mellom Rød Front og DKSF. Det har aldri vært solgt så mange medlemskort, det ventes at den som vinner må ha 2500-3000 stemmer. En seier for DKSF vil bety svar framgang for reak-sjonen. Både SV og Anarkistene støtter RF. Men KUL? De hevder at RF er reaksjonær (fordi den støtter småbønder og kamp for nasjo-nal sjølråderett/sjølbergning), og kan ikke ta standpunkt mellom RF og DKSF!

e) Hagekolonisaka, hussaka. Den første gjaldt rasering av et kolonihageområde - var en viktig kampsak høsten 73 (er nå forelø-pig vunnet), den andre gjaldt kampen om Chateau Neuf. Begge sakene har KUL latt passere, uten uttalelser, støtte eller noen ting.

f) Interessekampen blant studentene. KULs "innsats" her har innskrenket seg til en løpeseddel om at den statlige rasjonali-seringspolitikken er et "nødvendig uttrykk" for kapitalismens stadium for tiden. De har ikke dommet med noen paroler og noen støtte til studentenes interessekamp. De deler analysen om at universitetet og studentene bare er "ideologiprodusenter" med det falske "venstre" i SV - en KULer uttalte til og med at en leges virksomhet hovedsakelig var ideologisk!

De 6 punktene som har vært nevnt her, utgjør alle de kampsakene som det har vært reist massebevegelser på ved Universitetet i Oslo det siste året - bortsett fra I.mai og Trødal/Steinsjø-sakene. KULsvirksomhet kan oppsummeres som enten direkte angrep mot den progressive bevegelsen (momssaka, Rød Front), eller split-telsesvirksomhet (streikestøttearbeidet), eller likegyldighet, 11

dvs. passiv støtte til reaksjonen (abortsaka, interessekampen, hagekoloni- og hussaka). Slik er KULs register!

KUL har ingått en taktisk prinsipløs allianse med Hovdenklikken- KAF. Den er prinsipløs, siden KUL er anti-stalinister og angriper den marxist-leninistiske teorien, mens KAF prøver 150% "ortodokse". Men de gir altså prinsippene på båten for å oppnå taktiske fordeler, KAF får arbeidskraft og et holdepunkt på Universitetet, KUL får et "arbeider-alibi".- Motsigelsene mellom dem vil sjølsagt slå ut en gang.

I forhold til den internasjonale kommunistiske bevegelsen bryter altså KUL med de teoretiske prinsippene. De mener at Stalin gjeninnførte kapitalismen i Sovjet, og har til nå ikke sagt et ord om de ser på Kina og Albania som sosialismens fyrtårn. Til nå har de altså ikke uttalt seg om sosialimperialismen. Alt dette viser at KUL stiller seg utenfor den internasjonale kommunistiske bevegelsen.

Noen mener at siden KUL er "så få", "ikke fins her", "har så liten betydning" osv., er det ikke så viktig å ta kampen mot dem alvorlig. Vi må slå fast: En "liberal" holdning overfor "venstre"-opportunisme av typen KUL er det samme som å la dem gro og vokse i fred! KUL har en uholdbar teori og en råtten politikk - men bare hvis vi går til kamp mot dem, vil massene (og kanskje noen KULere sjøl) oppdage det!

Det er ingen muligheter for at KUL-ideer kan få noen oppslutning på arbeidsplassene. Men på de høyere lærestedene eksisterer det et sosialt grunnlag for dem - småborgerlige, ustabile, intellektualistiske skikt. Denne muligheten skjerpes av at frustrasjonen over SV brer seg blant SV-sympatisører. Disse kan utfjøre et rekrutteringsgrunnlag for KUL. I andre land har KUL-lignende grupper spredd seg og fått en viss oppslutning på høyere læresteder. Kampen før å hindre det er derfor av strategisk betydning.

Noen er redd KUL, eller lar seg imponere av dem, fordi de virker så skolerte, så teoretiske. Men teorien deres består av noen utenat lærte fraser- som ofte er hentet fra anti-kommunister. Og det er lett å vippe dem av pinnen med noen små doser sunn fornuft: "Imperialismen progressiv? Hvor da?"- eller "Fagforeningene kan ikke bli kamporganisasjoner - hvordan kan da fagforening etter fagforening vedta overtidsnekt, sympatistreiker med heismontørene, politiske streiker mot tvungen voldgift?" eller "Småbønder tilhører den herskende klassen- hvorfor proletariserer de seg sjøl, mon tro?" Det har gang på gang vist seg at i dagskampsspørsmål viser KUL den største forvirring, motsier seg sjøl, vakler, og leverer de latterligste analyser.

I visse saker (til nå - steikestøttearbeid) har spørsmålet om enhet med KUL dukket opp. Vi avslår ikke enhet med dem på slike spørsmål. Men pass på - ingen ettergivenhet overfor dem. Vi slett ingen forpliktelse overfor dem til enhet, for de er grunnleggende anti-kommunister og splittelsesmakere!

Usikkerhet på analysen av KUL bør tackles med interne diskusjoner - studiemateriale i Materialisten og nr. 4/5 av Hva Må Gjøres? Vi anbefaler dessuten partiprogrammet og NKS's plattform som materiale til diskusjon.

Plattform

Partiets utgangspunkt må nødvendigvis være dets arbeids- og prinsipprogram og en vurdering av hvilke spørsmål i klassekampen som har størst betydning for arbeiderklassen i åra som kommer.

Plassen tillater bare noen hovedsynspunkter. Som utgangspunkt må RV som ifjor bygge på et sosialistisk "grunnsyn". Men vi bør i det kommende valget legge større vekt på å utdype hva sosialismen er og hva den ikke er, og vi må forklare hva en sosialistisk revolusjon innebærer. Selvsagt blir vi stilt overfor spørsmålet om hva som skiller AKP fra RV. Utvilsomt vil vi finne det både fornuftig og rimelig å gi konsesjoner til de kameratene som ikke deler partiets program i ett og alt, de må som partiets medlemmer kunne delta fullt ut i utforminga av politikken. Men vi kommunister bør ikke i utgangspunktet vanne ut alle våre prinsipielle standpunkter fordi vi "tror" at uavhengige sosialister ikke er enige i eller ikke vil skjønne dette eller hint. Vårt utgangspunkt må være et valgsamarbeid mellom kommunister og revolusjonære sosialister, en allianse som strategisk er et fundamentalt alternativ til SVs rikspolitiske kurs. På dette grunnlag kan vi så diskutere både innhold og formuleringer, åpent ta opp hvilke særstandpunkter vi av hensyn til kampenheten bør la falle.

RV må stå for en konsekvent anti- imperialisme, rettet mot begge supermaktene, dvs. ta stilling mot sosialimperialismen. Har dette noe å gjøre i et kommunevalg? Selvsagt, det er vi og ikke staten som bestemmer hvilke kampsaker som har betydning for arbeiderklassen og andre lag av folket. Og ikke minst for de mange i SV som er misfornøyd med ledelsens linje, vil dette være et sentralt spørsmål i 1975.

Det tredje "beinet" for programmet er de store sakene som berører arbeidsfolks daglige liv og velferd, dyrtida, oljepolitikken og alt dette fører med seg av avfolking, pressproblemer og økonomiske vansker. Her skal vi huske på en sak: i langt større grad enn i stortingsvalget vil vi i 1975 kunne ta opp regionale og kommunale kampsaker, enten det dreier seg om lønnsforhold, nedlegging av arbeidsplasser og sykehus e.l.

NKS' oppgaver

Innrettinga av valgkampen bl.a. spesielt på ungdommen vil legge et stort ansvar på det kommunistiske studentforbundet. Vår innsats i valget vil være en gradmåler på hvor langt vi har nådd i å spre revolusjonære ideer blant studentene og på hvor langt vi har nådd i kampen mot opportuniste av høyre og "venstre" type. Valgkampen blir en hard dyst, og vi skal bruke anledningen til å herde og styrke vårt unge studentforbund.

Opportunismen - såvel høyreopportunismen som ultra"venstre" har vokst på lærestedene de seinere åra, sammen med den almenne radikaliserings- og studentbevegelsen. NKS må i valgkampen bekjempe hardt høyreopportunismen og dens knefall for sosialdemokratiet, den sovjetiske sosialimperialismen og dens spredning av all verdens parlamentariske og legalistiske illusjoner i samband med valget. Men vi skal også kjempe hardt mot den "venstre"opportunistiske tendensen, som kamuflerer seg med røde fraser og i praksis enten åpent støtter høyreopportunismen eller indirekte gjør det ved å "boykotte" Rød Valgallianse.

En stor del av den organiserte kvinnebevegelsen finnes ved de høyere lærestedene, og det må legges stor vekt på dette i vårt arbeid.

Den politiske situasjonen og debatten på lærestedene stiller spesielle krav til propagandaen og agitasjonen foran valget. Ved alle læresteder der det er mulig må det utarbeides lokal propaganda for valget.

På lærestedene vil det være mange studenter som stemmer i kommuner der RV ikke kan stille lister. Derfor må det gjennomføres arbeid både for RVs lister og for boykott ved alle lærestedene. Hva det skal legges hovedvekt på må bestemmes ut fra en analyse av de lokale forholda.

Alle NKS-enheter må være villige til å stille krefter til rådighet for bevegelsens valgkamp utenfor lærestedene. Studentene kan ofte bruke tid formiddags og ellers også gjøre nyttig arbeid for hele valgkampen.

Hovedframstøtet i valgkampen på lærestedene må gjøres før sommeren i tida etter 1. mai. Dette gjelder særlig universitetene og høyskolene. Vi må arbeide for å starte valgkampen mest mulig allerede i samband med 1.mai, mobiliseringa, og kjempe hardt for å stille valgkampen på dagsordenen før ferien. Det må sjølsagt arbeides for at

flest mulig studenter engasjerer seg aktivt i arbeid med valgkamp og boykott på sine hjemsteder i ferien. Skal det kunne føres en intensiv slutfase, må det för ferien tas tiltak fra grunnenhetene som sikrer at laga kan fungere med ledelser umiddelbart når lærestedene åpner igjen, og det må foreligge en konkret plan for slutfasen i valgkampen. Det må for universitetene og høyskolene settes frister for når medlemmene skal være tilbake.

FULL STÖTTE TIL AKP(m-l)s LINJE I VALGET!

FRAM FOR EN STERK RÖD VALGALLIANSE!

HVA ER ET MATERIALISTISK UTGANGSPUNKT FOR HOMOFILIDEBATTEN?

Forfatteren av artikkelen "Idealisme eller materialisme i homofili-debatten?" i forrige nummer av 4. mai (heretter kalt X), mener at det er å finne årsakene til homofili.

Hvorfor stiller mange spørsmålet på denne måten? Hva er årsakene til heterofili? Et slikt motspørsmål blir ofte oppfattet som en provokasjon, fordi heterofili jo er "naturlig". Er ikke homofili "naturlig"? Er det ikke naturlig med kjærighet og varme følelser mellom mennesker av samme kjønn? Har vi ikke altfor lite av dette idag? Som homofil oppfatter jeg allefall våre kjærighetsforhold og samliv som likeverdige med alle andres. Jeg ser ingen forskjell. (Vel og merke dersom folk gis anledning til å leve åpent.)

Jeg synes det er betegnende at et diffust begrep som "naturlig" blir brukt og at homofili blir framstilt som et problem. Hvorfor er homofili et PROBLEM? Noen grunner kan være:

- Det eksisterer mange fordommer ute i folket. Kirkens ideologi står sentralt i dette.
- Borgerlig vitenskap har monopol på området, og mange støtter seg bevisst/ubevisst til denne.
- Seksualspørsmål er problematisk å diskutere for mange.

Jeg mener at det kan finnes mange grunner til at folk spør etter årsakene til homofili. Veldig ofte ligger det en svært undertrykkende holdning bak! F.eks. Psykiatere/psykologer har vært blant de ivrigste til å finne årsakene til homofili. Motivet bak dette har vært å kunne finn "effektive behandlingsmåter mot sykdommen".

Resultatet er en rekke undertrykkende og destruktive tiltak overfor homofile (aversjonsterapi, hormonterapi, hjernekirurgi osv.)

X sier: "Hvordan søren skal et problem kunne løses/bekjempes dersom man ikke kjenner årsakene?" Tilsynelatende høres dette enkelt og greit ut i første omgang, men hva mener f.eks. X om de ovenfornevnte psykiatere og psykologer? Jeg mener han må avvise klart et slikt undertrykkende utgangspunkt for debatten! (Jeg mener ikke at

alle som spør etter årsaker har en undertrykkende holdning, men dette viser at saka ikke er så enkel.)

For å komme videre i debatten om homofili, må vi ikke komme med alment prat om matrialisme og årsaker, men ta utgangspunkt i praksis og gjøre grundige undersøkelser av situasjonen idag. Jeg synes Mao kan gi oss et bra utgangspunkt: "Dersom du ikke har trengt inn i et problem, i dets nåværende fakta og i dets forgagne historie og ikke vet noe om det vesentlige i det, vil hva du enn sier om det utvilsomt bli tull. Tullprat løser som alle vet, ingen

Fra 1.mai-toget i Dröbak dette år.

problemer, så hvorfor skulle det være urettferdig å berøve deg retten til å ytre deg?" (Bekjemp bokdyrkelsen. Les resten av sammenhengen der!)

Utfra dette vil jeg foreslå noen retningslinjer for den videre debatten:

- Vi trenger helt grunnleggende konkret kunnskap om:

Hvem er det som er homofile? Dekadente borgere eller vanlige folk?

Hvordan undertrykkes de homofile? En bør også kunne kreve av folk at de aktivt setter seg inn i hvordan de homofile selv opplever sin egen situasjon. Vil de behandles, vil de forebygges? En slik konkret undersøkelse krever at folk aktivt går inn for å kvitte seg med mange fordommer istedetfor å lese om gamle kong Gustav i Sverige eller keiser Nero.

- Vi må undersøke grunnlaget for seksualitet alment. Homofili må ikke diskuteres for seg! Da går det lett over i undertrykkelse. Dette må bli et oppgjør med den borgerlige vitenskapen. Hva er f.eks. en kommunistisk analyse av Freud og hans teorier?
- Vi må få en historisk analyse. Har vi noen folkelig historie på dette punktet, eller er det bare snakk om keisere og konger som ellers i historien?

Jeg har utfra dette noen kommentarer til artikkelsen til X:

- At enkelte "avvikere" (følge X) er avhengig av at speilet er oppfunnet, synes jeg er et lite overbevisende tegn på at "ihvertfall enkelte former for "avvik" er nøye knyttet til produktivkreftenes utvikling og moralen som er bygd på denne" Det virker som X setter opp det almenne først og deretter finner dårlige eksempler som passer. Dette vil jeg kalle mekanisk materialisme i motsetning til å bruke den dialektisk-materialistiske metode i en konkret analyse. Vi kommer ikke videre hvis ikke folk går inn på hvordan homofili er knyttet til produktivkreftenes utvikling. Annet blir bare lettvinde erklæringer.
- Skal vi være vitenskapelige i vår analyse, må vi prøve å legge vekk de fordommene vi har. Jeg synes X blottlegger noen av sine når han framstiller homofili som et seksuelt raffinement for slaveeieren, mens homofili verken er så "aktuelt eller så interessant" for slaven som jobber 18 timer i døgnet. (Er det helt umulig å tenke seg at homofile er kjærlighet?) Men hvis x bare tenkte seg litt om, ville det være nokså åpenbart at slavens heterofile liv også måtte være temmlig undertrykt under slike forhold. Derfor er jeg enig i konklusjonen: "klassenes forskjellige ~~problemer~~ stilling frambringer forskjellige problemer, også seksuelt", men den har gyldighet både for heterofile og homofile.
- X synes det er en selvsagt ting at forbudet mot homofile ble gjeninnført i Sovjet i 30-åra. Hvis begrunnelsen for forbudet var at det eksisterte reaksjonære miljøer av homofile teaterfolk,

synes jeg begrunnelsen er syldtynn! Hva med alle homofile fra folkets rekke, de ble jo også undertrykt! Hvis X var konsekvent gikk han aktivt inn for å forby heterofili for å bekjempe alle de reaksjonære miljøer som finnes blant heterofile.

Nei, det er reaksjonen og spekulasjonen i seksualitet som må bekjempes, ikke seksualiteten!!

Jeg synes X og andre bør tenke over og svare på følgende:

Vil homofili svekke bygginga av sosialismen, og i tilfelle på hvilken måte? Når en skal svare på spørsmålet må en undersøke forholda konkret og dermed ta med i analysa si at det vil være mange homofile arbeidere, progressive og kommunister som vil være med å slåss for den sosialistiske revolusjon i Norge.

Jeg mener at vår linje må være: Ingen undertrykking av homofili verken før eller under sosialismen.

Lars.

